

води и в'едно съ прохладния вечерникъ пѣеше тѣжната си пѣсень. Деньтъ бавно си отиваше и отстѣпваше мѣстото си на вечерния здрачъ, който нахлѣтваше въ долината на Тѣжа, за да ни приюти въ своитѣ пазви и, като добра майка, да ни приспи следъ сладката умора на изминатия день. Въ тишината на планината, която се нарушаваше само отъ нашитѣ викове, имаше нѣщо страхотно. Въ шепота на вѣковнитѣ дървета се долавяше приказката на планинската нощъ, въ която излизатъ на животъ всички ония божии твари, които се страхуватъ отъ свѣтлината на деня.

Накладениятъ безъ мѣра хайдушки огънь прокуди тъмнината. Край него дружината се нареди да вечеря. Огъньтъ прашѣше, искрѣше надалечъ, вдигаше високо къмъ небето своитѣ езици и се гонѣше съ нощта.

Вечерята привърши съ весела часть. Край огъньтъ се зави буйно хоро. Младитѣ пѣятъ и играятъ, а „Левски“ ги гледа, спомня си за младитѣ години, въздъхне и пакъ метне единъ трупъ на огъня.

Когато умората сви сърдцата, и огъньтъ натисна клепачитѣ на младитѣ, тѣ се наредиха да ношуватъ въ землянката. Азъ останахъ край огъня при „Левски“. Полюбопитствувахъ за неговитѣ младини, за неговото житие, и узнахъ следното: Родилъ се въ с. Острець. Помни добре Ново-селското възстание, когато билъ юноша на 19—20 години. Именували го „Левски“, защото на мадини обичалъ твърде много легендарния нашъ революционеръ Василъ Левски: сѣ за него приказвалъ и билъ лекъ, пѣргавъ и юначенъ като него. Бабицката му отдавна умрѣла, а сега живѣлъ при единъ